(המשך מעמוד 29)

כעת אני רואה את התמונות בטלוויזיה, המזכירות אך ורק את התמונות ביד ושם על הטבח בעיירות יהודיות בתחילת ה־שואה, כאשר הנאצים חיסלו מאות גברים ונשים, זקנים וטף במכונות־יריה. גם אז הצבא הגרמני לא השתתף בטבח זה, שהיה כל כולו מלאכתן של יחידות מיוחדות, כאשר הצבא הגרמני, כפי שהאשמת את הקנצלר הגרמני, „רק" שמר מסביב.

והרי לך מיספר „עובדות פשוטות (כדי לצטט את דבריך במיכתבך) והיסטוריות... שלא תשתגינה לעולם":

(א) צבא כובש אחראי לכל המתרחש בשטח כיבושו. כבשנו את מערב ביירות, וכל פעולות הפלאנגות בוצעו בשטח שהיה נתון לשליטת צה"ל.

(ב) הפלאנגות הן למעשה יחידה ש־מעדיף לערוק או לראות את עצמו שותף לרוצחי־ילדים.

והרי כמה הצעות, שאולי באמצעותן ני־תן עוד להציל את אשר נותר להציל:

במקום התחמקות מפוקפקת ובלתי־משכ־נעת מן האחריות, צריכה הממשלה לקבל על עצמה את כל האחריות האיומה למה שקרה. יש לפטר את שר־הביטחון ואת כל הקצונה הבכירה, שבמישרין או בעקיפין נתנה יד לפקדה שאיפשרה את ביצוע הטבח. לכל הפעולות האלה יש לתת פומבי נרחב ביותר, על מנת להראות לכל ה־עולם, וביחוד לאזרחי־ישראל, שהממשלה מודעת לאסון וזוועה שהתחוללו בשטח שליטתה.

אדם זקוף והגון אינו מתעסק בפילפולים והתחמקויות, שאפילו אינן משכנעות או־תו עצמו, וכל שכן את העולם הרחב. הוא שהרצח בוצע על־ידינו.

רק שינוי מיידי של מדיניות־החוץ־הבי־טחון הישראלית, יכול עוד להציל את ה־מצב. אל נא תתמהמה! המדינה קרובה למילחמת־אחים!

בכבוד רב,
מ. פלשקס.

הערות „העולם הזה"

מן הראוי לנתח את מיכתבו של מנחם בגין גם מבחינת העניין ההיסטורי. כי הוא מעיד על ראייה מעוותת, שכמעט לא־תיאמן. המיכתב מוכיח בעליל כי ראש־הממשלה שוב אינו חי בעולם של מציאות, אלא בעולם דמיוני. דיעותיו לא הותאמו לעובדות — אלא הוא מתאים את העובדות לדיעותיו הקנאיות.

אצ"ל כמה פעמים במתכוון בנשים וביל־דים, כאשר הניח פצצות רבות־עוצמה ב־שווקים הערביים בערים הגדולות. כתוצאה מכך נהרגו מאות אזרחים, בהם נשים ו־ילדים בים.

שלמה בן־יוסף, איש־„בית"ר וראשון ה־יהודים שנתלו על־ידי הבריטים, נתפס אחרי שהתנקש ליד ראש־פינה באוטו־בוס ערבי, שהיה מלא נשים וילדים. רק במיקרה לא נגרם הרג רב.

מעשים אלה לא פסקו כאשר עבר ה־פיקוד לידי בגין, אלא שבמשך זמן־מה ריכז בגין את מילחמת־אצ"ל בבריטים.

בפיצוץ מלון המלך דויד בירושלים נהר־גו כמאה אזרחים, ביניהם נשים רבות. העובדה שלבריטים ניתנה שהות לפנות את הבניין (וגם על כך יש ויכוח) אינה מורידה במאומה את האחריות של בגין

„כל קצין ישראלי הסוגן שלא מנע ממרצחי הפלאנגות לעבור

היות וקיבל הוראה לתת להם לעבור - משחמש בסעגת א״יכמן..."

אורגנה, צוייתה, הדרכה והנמצאת תחת הפיקוח הישיר והבלתי־ישיר של צה"ל. הם יצאו לפעולה זו בידיעת צה"ל, וצה"ל יכול היה למנוע את יציאתם. נשקם ומדי־הם, הרכב והטנקים שלהם נמסרו, תחזקו וסופקו על־ידי צה"ל.

(ג) אם לא ידעת את אשר כל צופה־טלוויזיה וקורא־עיתון בישראל יודע, דהיי־נו, שבשיר ג'מייל היה אחראי לרצח המו־ני של נוצרים ומוסלמים בלתי־מזויינים בשנים עברו ושהפלאנגות מורכבות בחל־קם מפשראי־אדם שאינם שונים מהגרועים שבמרצחי אש"ף, עליך מייד לפטר את האחראי על המודיעין שלנו.

(ד) במשפטי־נירנברג ובמישפט אייכ־מן הנאשמים, כאיש אחד, טענו שהם אי־נם אשמים, היות והיו רק קצינים גרמנים ממושמעים שמילאו את הפקודות של מפק־דיהם. כל קצין ישראלי שטוען, שלא מנע ממרצחי הפלאנגות לעבור למחנות־הם־

מודה באשמה ומקבל על עצמו את ה־דין. אדם או אומה כואת יכולים לכבד, אף אם שגו. מי שמודה בכנות באשר עשה, לא יצלילו עליו עלילות־שווא.

אתה, וכמוך מר שרון ורוב הקאבינט שלך, אינכם מבינים את הערבים. מוצאכם אירופי, סבותיכם חיו בעיירה פולנית ופחדו מהקוזקים. מה לכם ולמוח הלבנטיני המ־סובב, לניקמות־דם כיתתיות. אחרי עשרות שנים זו אילו היית מבין לרוחם, היית מבין שלדעתם של פרימיטיביים אלה הגך חייב היום לשלוח את חבריך לרצוח את נכדיו של מר גולומב או לאנוס את אשתו של יוסי שריד. איך תוכל לערוך „סדר" ב־ביב־שופכין זה, אשר בו חולמת כל קבו־צה של כמה מאות איש על היום שבו יו־כלו להרוג, לאנוס, לשדוד ולחסל אנשים חפים־מפשע, שבן־דוד או גיס של אחד מהם השתייך לקבוצה שחברים אחרים שבה הרגו את אחיו של אחד מהנוקמים לפני

בצורה האופיינית למצב נפשי מסויים.

הנה כמה מן העיוותים הבולטים ב־יותר:

(א) הבריטים תלו 12 אנשי־מחתרת ע־ברייים. איש לא נדון למוות והוצא־להורג במדינת־ישראל.

זה נכון. א ב ל ר ק ע ל פ נ י ה ש ט ח.

הבריטים נהגו במיקרים מסויימים, ביניהם המיקרה המפורסם ביותר: הריגיתו של אברהם („יאיר") שטרן, בעת לכידתו בדרום תל־אביב.

(ב) הבריטים היגלו 301 אנשי־מחתרת ישראליים. ממשלת־ישראל היגלתה מיספר הרבה יותר גדול של אוהדי־אש"ף ותמם

מבח ביירות ב„ניו־יורק טיימס"

„תמונות המזכירות אך ורק את התמונות ביד ושם..."

ליטים, אם כי ידע שיש סיכוי טוב שיבצעו טבח, היות וקיבל הוראה לתת להם לע־בור — משתמש בטענתו של אייכמן. וכל קצין המזדהה עם „מילוי פקודה" מסוג זה מזדהה עם טענתם של נאשמי נירנברג, שבחלקם לא ביצעו אף פעם מעשה־רצח בעצמם.

(ה) שללת מאיתנו את הזכות לטעון שאנו אתיים ומוסריים יותר מאוייבנו ל־עולמים על־ידי הפצצות ביירות ושיתוף־הפעולה עם הפלאנגות. בכל מעשה־זוועה שיבצעו הערבים בעתיד, תמיד יזכירו לנו הבריות שאנו אולי רוצחי ילדים יעילים־יותר, אך לא טובים מהם מבחינה מוס־רית.

(ו) נהרס המוראל של צה"ל. כל בחור בן 19 בצבא חייב כיום לשקול אם הוא לטבח זה, שהרי מי שמניח פצצה לעולם אינו יכול להיות בטוח כי אזהרתו תיש־מע.

אצ"ל, בפקודת בגין, ביצע מעשי־טבח באזרחים בסוף 1947 ובראשית 1948, בין השאר בהנחת פצצה בשער־יפו בירושלים. הפיגוע המפורסם ביותר הוא הטבח ה־המוני שערכו אנשי אצ"ל בדיר־יאסין. אחרי־מעשה התפאר בגין לא פעם, בכתב ובעל־פה, כי תחדות למעשה זה ברחו מן הארץ מאות אלפי ערבים, ובכך התפנה השטח להתנחלות יהודית. לאור עובדות אלה קשה להתייחס באמון מלא לדברי בגין במיכתבו כי „אין אנו רוצים לגרש את הערבים..."

(ג) הסיפור על הוראת הבריטים „לירות על־מנת להרוג" הוא אגדה. בשום הפגנה מן ההפגנות הרבות שנערכו בארץ נגד השילטון הבריטי, ובכלל זה הפגנות שבהן נשרפו מישרדי־שילטון, לא נהרג איש. ואילו בהפגנות בגדה וברצועה, וגם בישר־בים ערביים בישראל, שבהם נורו „יריות באוויר" או „יריות ברגליים", נהרגו עש־רות צעירים וצעירות, ביניהם ילדים.

זהי דוגמה אופיינית לראייתו המעוותת של בגין: לא העובדות קובעות, אלא המילים. לא התוצאות הממשיות של מע־שי החיילים והשוטרים, אלא הפקודות ה־רישמיות שניתנו להם — לכיכול.

(ד) ההגדרה האידיאולוגית של שני ה־צדדים — היהודים ביטי המנדאט והע־רבים כיום — מעוותת עד כדי גיחוך, ו־היא מלמדת יותר על מצבו הנפשי של מנחם בגין מאשר על ההיסטוריה.

„אנחנו נלחמנו למען שיחרור עמנו ו־ארצנו מידי שילטון קולוניאלי ובוגדני," ואילו „אירגון־המרצחים הערבי" נלחם נגד „הבעלים החוקיים של ארץ זו."

הבריטים התייחסו לאנשיו של בגין ב־דיוק כפי שבגין מתייחס אל אנשי אש"ף — כאל אירגון טרוריסטי. בעיני הבריי־טים, „הבעלים החוקיים" של הארץ היו הערבים הפלסטיניים, שהיו בה רוב, אך הבריטים לא הכחישו שיש להם התחייבויות לגבי הישוב היהודי, שהובטח לו בהצ־הרת־בלפור „בית לאומי." ואילו בגין מגדיר את היהודים כ„בעלים חוקיים" בלעדיים, ומוכן לתת לערבים „אוטונומיה" מפוקפקת, תחת שילטון ישראלי — דהיינו, פחות מ־„בית לאומי." מובן מאליו שהבריטים לא הפקיעו בסיטונות אדמה יהודית, כדי לייסד התנחלויות בריטיות או ערביות.

אין בגין מעלה על דעתו כי הפלסטי־נים בגדה וברצועה רואים את מאבקם ב־דיוק כפי שבגין ראה את מאבקו: „אנו נלחמים למען שיחרור עמנו וארצנו מידי שילטון קולוניאלי ובוגדני."

אך החלק המחריד ביותר של המיכתב הוא זה ש א י נ ו כלול בו. בגין לא הבטיח להחליף את שיטות־הירי, הגורמות לרצח גברים ונשים, נערים ונערות, ב־שיטות שהן יותר יעילות לדיכוי הפגנות, אך שאין בהן כדי להרוג ולפצוע. הוא התעלם מחלק זה של דיברי פלשקס.

התשובה האמיתית לפלשקס ניתנה על־ידי מנחם בגין ביום הרביעי א ח ר י הטבח במחנות ביירות, כאשר אנשי מיש־מר־גבול פתחו בנצרת בלי כל צורך באש חיה על מפגינים ערביים. אזרחי־ישראל, ופצעו יותר מעשרה. רק בגס לא נהרג איש במעשה ברברי זה.

10 שנים. ולגרועים שבהם אתה מחלק נשק מהור של צה"ל ומלמדם איך לבצע את זממם בצורה יעילה יותר. זה גרוע מ־חטא! זו טיפשות.

אין טעם לנסות לבצע משימה בלתי־אפ־שרית. אנא, נצא מביירות וניתן ל„חכמי־חלם" מושינגטון לעסוק במלאכה הבזויה. הרי הם מבקשים אותך, תן להם לשבור את הראש.

אל תתפטר. תישאר ראש־ממשלה. אתה איש חזק, וכרגע אין לך מחליף. אך תודה בטעות. קבל את שימעון פרס כסגנך בעל־סמכויות רחבות ואת רבין כשר־ביטחון.

נצא מביירות מייד, ומלבנון בהקדם. זה לא „פלונטר", זה ביב־שופכין. אין אנו מנקי־יזבל. עוד מעט יאשימו אותנו אנשים בגדה המערבית וברצועת־עזה, ש־דיעותיהם הפוליטיות לא מצאו חן בעיניה. גורשו לא רק אישי־ציבור כמו פאהד קוואסמה ומוחמד מילחם, ראשי־העיריות של חברון וחלחול, ועשרות רבות של אישים אחרים, אקדמאים ומרצים, אלא גם מאות חשודים שהועמדו לפני הבהירה בין מעצר מינהלי, בלתי־מוגבל בזמן, ובין הגירה מארצם.

(ג) הסיפור כאילו האירגון הצבאי ה־לאומי לא פגע בנשים ובילדים הוא אגדה.

נכון רק שאצ"ל לא פגע במתכון בנשיו ובילדים ב ר י ט י י ם. שום הגבלה כזאת לא הטיל אצ"ל על עצמו לגבי ער־בים — אלא להיפך.

בשנות ה־30 המאוחרות, לפני שהפי־קוד על אצ"ל עבר לידי מנחם בגין, פגע